

Este vinovat Dumnezeu de durerile lumii de azi?

Să ne înduioșeze neputința noastră pentru necazurile lumii de astăzi este firesc, dar să spunem că Dumnezeu e vinovat de acestea, e o blasfemie. Făcând cerul și pământul, cu toate ale lor, Dumnezeu le-a făcut „bune”, și încă „bune foarte”. Toate aveau pecetea Lui: veșnicie, putere, armonie, frumusețe. Dacă omul este chip și asemănare a lui Dumnezeu, cum poate să spună cineva că Dumnezeu nu le-a dat unora „lumină în ochi”, iar altora le-a „blestemat copii cu sănătatea”? Însuși Hristos a arătat natura bolilor atunci când, vindecându-i pe suferinzi, îi avertiza: „Să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție mai rău”. În Vechiul Testament, Dumnezeu îi mustră pe evrei prin Prooroci, pentru necredința și păcatele lor, vestindu-le suferințele ce-i așteaptă, iar alteori lămurindu-le pricina pentru care ajunseseră în criză. Pentru păcatele și neînfrînările lor, Dumnezeu îngăduia cumințirea lor, „cu potop, cu foc, cu foamete, cu năvălirea altor neamuri asupra lor și cu războaiele dintre ei”. Poftele și exagerările noastre, lipsa discernământului, a dreptei socoteli, viața nechibzuită – toate acestea și multe altele – sunt numite de Biserică păcat, iar de medicină - vicii. Aceste păcate aduc bolile și suferința în lume. Nu-i vinovat Dumnezeu că am făcut insolație sau reumatism, ci nechibzuința cu care ne-am expus soarelui sau umidității. Ce l se poate reproșa lui Dumnezeu dacă sunt afectați plămânii unui fumător, ori dacă, lacomul se îneacă în propria grăsime, obosit și bolnav? Fiecare nou-născut mutant poartă în gena sa pecetea industrializării, germenul-păcat al bolii aducătoare de chinuri și moarte. Precum moștenește din însăși firea strămoșilor darul gândirii, al vorbirii, al râsului și plânsului, și toate celelalte capacități sufletești și trupesti, tot așa moștenește nu doar păcate, ci și urmări ale păcatelor neamului său. Precum orice creangă din coroana stejarului poartă în ea firea rădăcinii din care se trage, la fel și pruncul va purta instincte, patimi și virtuți ale neamului său, cu toată încrengătura subtilă, neobservată ce va purcede din ele. Astfel se face că, împărțind cu strămoșii păcatele, împărțim și datoriile lor către Dumnezeu. Datorii „de familie”, împreună-pățimiri întru mântuire cu cei din veacuri adormiți: părinți, bunici, străbunici, bunici ai străbunicilor, cu tot neamul lor mergător pe firul istoriei, neam din a cărui ființă suntem și noi cei de azi. AND-ul purtător de informații, prin care vrem-nu vrem suntem oameni și nu alte ființe, poartă în el metabolismul duhovnicesc al tuturor generațiilor din care ne-am născut. Prin acesta suntem una cu toți înaintașii, prin el ei sunt în noi, așa cum într-o picătură de apă este apa întregii lumi, din punct de vedere chimic. Așa privind lucrurile, vom înțelege de ce „unii nu au lumină”, ori nu aud, de ce alții nu merg ori nu vorbesc. Vom înțelege ușor ceea ce ni se pare naiv și superstițios, atunci când bătrânii, văzând un copil mai sărac cu duhul, spun că „trage păcatele neamului lui”.

OAMENI ȘI FLORI

Sfânta Scriptură ne spune că Dumnezeu, în ziua a treia, a făcut iarba, pomii, tot ceea ce ține de vegetație, înțelegându-se aici și florile (Facere 1, 11-12). Raiul însuși, locul unde a fost lăsat să trăiască omul, este numit în Biblie grădină, zidită special de Dumnezeu pentru om în Eden, spre răsărit (Facere 2, 8), cu plante și flori plăcute la vedere și pomi cu roade bune de mâncat. Omul a căzut, a trebuit să părăsească Edenul, însă florile au rămas să-l însoțească în pribegia lui pe pământ, amintindu-i, prin frumusețea lor, de iubirea Creatorului, la vederea Cărui Chip se bucura în paradis. Privind florile, nu putem decât să învățăm de la ele cum să trăim împreună fără să ne facem rău unii altora. Atotputernicul a creat ceva atât de plăpând și l-a așezat pe Adam în grădina făcută de El ca făptura cuvântătoare să se minuneze de lucrarea Lui și să mulțumească pentru acest dar. Minunându-ne, am putea spune cu David: „Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat?” Culoarea și mirosul florilor ne fac semn, freamătul lor în bătaia vântului și tresărirea lor la picăturile de ploaie sunt un îndemn la atenție și grijă. Pentru că ele „mărturisesc” despre Dumnezeu. În Predica de pe munte, Hristos îi îndeamnă pe oameni să fie asemenea florilor, asemenea crinilor câmpului, care nici nu se ostensează, nici nu torc, dar pe care Dumnezeu îi împodobește mai mult decât pe Împăratul Solomon în toată mărirea sa. Floarea mai are și un alt rost. Ea asigură înmulțirea oricărei plante. Din floare se formează fructele și semințele. Floarea înseamnă așadar viață. Dar și puritate. Floarea ne însoțește în toate împrejurările vieții. De la botez până la înmormântare. La naștere și la cununie. Floarea este simbolul prețurii, al dragostei și prieteniei dintre dăruitor și dăruit. Trăind într-o lume zbuciumată, chinuită, floarea este un balsam pentru orice suflet rănit. Floarea poate reflecta trei aspecte: iubirea, bucuria și pacea. Floarea ne vorbește despre frumusețe, dar și despre trecerea timpului. Aceasta este misiunea florilor pe pământ, pentru om. Iubirea oamenilor pentru flori este indiciul sensibilității și chiar al sfințeniei. Floarea este ca un indicator pentru starea interioară a omului. Psihologic, florile nu anihilează emoțiile negative luptând direct împotriva lor, ci ajută la dezvoltarea stărilor pozitive. De altfel, aceasta este o lege universal valabilă, răul nu poate fi învins prin atacarea lui, ci prin înmulțirea binelui. Acțiunea florilor nu este, așadar, chimică sau farmacologică. Impactul emoțional al florilor este mental, atrăgând bucurie, sugerând o stare de rugăciune. Florile sunt, după oameni, cele mai gingașe făpturi. Orice floare ca să ajungă la maturitate are nevoie de soare și apă. Ele caută lumina asemenea sufletului însetat de Lumina-Hristos. Florile sunt întotdeauna generoase, ele se dăruiesc tuturor, oamenilor, insectelor, păsărilor. Oamenii nu sunt așa totdeauna, dar ei pot și nu este niciodată prea târziu să o facă.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

„Iubiți pe vrăjmașii voștri!”... De peste două mii de ani se rostesc acest cuvânt în Biserică, în lume, declanșând cele mai variate reacții. Unii au spus că este imposibil, că se cere imposibilul, că a-l iubi pe vrăjmaș este ceva împotriva firii, firesc este să-l urăști pe cel rău și să-l iubești pe cel ce te iubește. Este adevărat, dar Hristos a venit să revoluționeze exact această lume: era o lume naturală, vegetală, o lume lipsită de efort. Ca să înțelegem ce a spus Mântuitorul, nu trebuie să înțelegem ce este vrăjmașul, ci iubirea lui Hristos. Se știe ce este un vrăjmaș, dar nu s-a știut, nu se știe încă ce este iubirea despre care vorbește Hristos, iubirea pe care El Însuși (Primul și Singurul!) a exersat-o și a împlinit-o. Ce înseamnă să te iubească Dumnezeu? Trebuie să pornim la dezlegarea acestei taine, de la înțelegerea felului în care iubește Dumnezeu, Care este iubire. Nu doar iubește, Dumnezeu este iubire, de aceea nu poate urî. Dacă doar ar AVEA iubire și nu AR FI iubire, atunci ar putea să aibă și ură; dar pentru că El nu este nimic altceva decât iubire, El nu poate urî, nici nu poate dori să urască, pentru că ceea ce este în El este și în afară: El este iubire. Creștinul (chipul lui Hristos), este un alt Hristos și nu are altă șansă decât aceea de a iubi pe vrăjmași: iată taina! Nu vom putea iubi decât pe vrăjmaș pentru că felul în care iubește Dumnezeu (felul în care ar trebui să iubească un adevărat creștin) provoacă, dincolo de cel pe care-l iubești, o reacție de ură. L-au răstignit pe Hristos pentru că i-a iubit; dacă nu îi iubea cum i-a iubit El, nu ar fi avut nimic cu El. Caiafa a trăit mult și

bine liniștit. Caiafa nu iubea ca Dumnezeu, iubea ca el; iubirea lui era o iubire de grup. Același lucru se întâmplă astăzi pe globul pământesc: sunt iubiți conducătorii lumii din toate timpurile pentru că sunt îndoielnici și pentru că nici noi nu suntem altfel. Hristos a venit să ne vindece de iubirea de grup, umblând cu bisturiul adevăratei iubiri, iar reacția a fost aceasta. Câtă ură a oferit omenirea împotriva lui Hristos! Dumnezeu a știut că nimeni dintre noi nu știe ce este Dumnezeu și a venit la noi Hristos-Dumnezeu ca să putem să-L iubim. Nimeni nu a fost mai iubit decât Hristos-Dumnezeu, dar nimeni nu a fost mai urât decât El. În Sfânta Evanghelie, Hristos ne arată cum trebuie să iubim: să iubim cu acea iubire riscantă, cu o iubire care nu lasă nimic la locul lui. Tot ce se află cuminte, la locul lui, este moarte, este păcat. Nu ne convine, toți ne revoltăm; ne mai și îndreptăm, dar ne este greu. Să ne amintim ce gândeam la 16-18 ani, la vârsta la care începe mare revoltă a ființei umane în ea însăși, când nu ne convenea nimic din cele spuse de Hristos în Evanghelie. Iubirea Lui merge împotriva a ceea ce voiai să faci și să fii. Scrie în Evanghelie: „Să nu fii desfrânat”; dar cine nu e desfrânat la vârsta aceasta? Chiar dacă nu în fapt, dar mintea e desfrânată. Și încă este scris: „nu iubi desfrânarea, iubește asceza, rugăciunea”; atunci spui că nu există Dumnezeu căci nu îți convine un astfel de Dumnezeu. Nu există ură mai multă, mai bine întreținută decât în lumea creștină. Trebuie să-i iubim și pe răi? Noi toți suntem, mai mult sau mai puțin, ca ei. Dumnezeu îi iubește și pe ei; nu are alții, nu sunt. Dumnezeu iubește pentru că El nu poate decât să iubească. Ura este cumplită, dar mult mai puternică este iubirea! Dacă rezolvăm iubirea, am înviat! Să lucrăm la Înviere, să vedem cât valorează. „Precum voiiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31).

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 8 octombrie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 10 octombrie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 11 octombrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernia Duminicii a 20-a
Duminică 12 octombrie	07:00 - 11:00	Utrenia Duminicii a 20-a
		Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Povestea Adevărului

A fost odată ca niciodată o minciună. Aranjată, luxoasă și mândră, ea se plimba pe străzile orașelor și căuta compania oamenilor. La un colț de stradă stătea și Adevărul. Modest și simplu. Bland și iubitor. Oamenii treceau îngândurați pe lângă el, dar nimeni nu îl lua în seamă, deși în ochii lui străluceau frumuseți mărețe. Totuși el a rămas să aștepte cu răbdare, speranță și îngăduință. Minciuna își căuta prieteni și locuință. O așa gogoasă să fie singură? Își dorea cu orice preț să câștige oameni. Și pentru că era vicleană, reușea de multe ori să stea la brațul lor. Unii o poșteau cu drag în casă, chiar o lăsau să pătrundă în gândurile și în sufletele lor, iar ea le promitea că le va aduce numeroase satisfacții. Mulți au căzut fermecați la picioarele ei și au ajuns să o venereze. Dar, nu a trecut multă vreme, și aceștia au observat că rămân singuri din cauza ei. Cei dragi lor s-au depărtat, că au pierdut încrederea, iubirea și prietenia. Minciuna le-a adus doar bunuri vremelnice și fără valoare. Și i-au cerut socoteală. Dar ea i-a tratat cu indiferență. Și atunci s-au gândit să meargă la Adevărul care îi aștepta de atâta timp. Și au adus minciuna în fața lui să îi ceară iertare: „Stimabile Adevăr, ți-am adus minciuna să o pedepsești sau dacă ai putere, să o ierți”. Adevărul a oftat adânc și le-a răspuns: „V-am iertat, căci nu minciuna trebuia iertată. Ci voi cei care ați lăsat-o în gândul, sufletul și casa voastră”. Oamenii au insistat că este vina minciunii care i-a ispitit și că ea trebuie să-i ceară iertare și i-au spus astfel: „Nerușinată Minciună, privește Adevărul și cere-i iertare pentru ce ne-ai făcut”. Însă Adevărul le-a explicat: „Nu minciuna v-a distrus, ci alegerea voastră. Pe mine mă găsiți oricând în voi. Nu mă mai abandonați. Eu sunt dragostea, iertarea, nădejdea și credința. Adevărul nu se poate acoperi, ci numai descoperi”.

Învăț să fii mulțumitor!

O tânără dorea să se angajeze la o firmă. Când a citit o întrebare pe formularul de cerere, i s-au înmuiat picioarele. Întrebarea era: „Posedați aptitudini de conducător?”. Fiind o fată sinceră, ea a scris „nu” și a predate formularul cu o inimă neîncrezătoare. Spre surprinderea ei, a primit o scrisoare de la conducerea firmei: „Citind cererile de angajare am constatat că 1452 de solicitanți sunt buni de conducători. Am acceptat cererea dumneavoastră, pentru că este a unei singure persoane care vrea să se subordoneze”. Trăim zile în care cu ușurință găsești oameni dispuși să fie „bucătarul-șef”, dar sunt puțini gata să spele farfuriile. Întotdeauna se găsesc multe femei care doresc să participe la un concurs de frumusețe și să fie alese chiar „miss”, dar puține vor fi de acord să măture tribuna. Întreprinderile nu au dus niciodată lipsă de oameni care doreau să fie tâmplari-șefi, dar se găseau cu greu oameni care să scoată cuiele sau să lucreze ceva util. Cine vrea să fie mare, trebuie să fie cel mai mic.

